

Man kan ikke leve uden musik

Interview med Erik Westberg

Af: Erik Lyhne - foto: Erik Lyhne samt presse / arkivfotos m.v.

Erik Westberg f. 1957 (EW), har spillet i mange sammenhænge. EWs rytmiske karriere startede med mødet med Leif Falk på Aarhus Friskole. Siden har EW bl.a. spillet i Koen (1970), Krymmel (1973 – spiller stadigvæk af og til), Splask (1974), Rockforbundet (1979), Samba Cachasa (1983), E.W. & Gogobusters (1994), Per Møller Band (1995) og mange flere. EW var musiklærer på Aarhus Friskole fra 1987 – 2007 og var med til at starte musikklubben Kucheza i 1987. Her underviste han i mange år. Lige nu arbejder EW på Godsbanen som pedel. Her leder han også Godsbanekoret med 50 medlemmer.

Hvornår begyndte du at spille – og i hvilken sammenhæng?

Jeg startede på Aarhus Friskole i 4. klasse, hvor min far samtidig begyndte som lærer. Det har været omkring 1968. Her mødte jeg Leif Falk første gang. Jeg kan huske, at alle skulle have ham til musik. Han løb rundt om huset for at fange dem, der ikke gad. Jeg kunne spille Moldau fra Smetanas Ma Vlast på klaver, og Leif spurgte, om jeg kunne spille musik og spillede den for ham. Leif roste selvfølgelig, men sagde også, at han var mere til rytmisk musik, som han spillede for mig. Herefter var jeg solgt til Leif og hans måde at spille musik på. I musiktimerne begyndte jeg at spille bas og trompet og selvfølgelig også klaver.

Hvad har det betydet for dig, at du har gået på en skole, hvor musikken har været i centrum?

Det har betydet alt for hele mit liv. Det er det, der har gjort, at jeg er blevet musiker og er kommet til at undervise i musik. I skolen gav musikken et godt sammenhold, for man er nødt til at arbejde sammen, ellers bliver det ikke til noget. Man får nogle fantastiske oplevelser, når musikken swinger. For mig

personligt har Leifs undervisning også betydet, at vi selv lærte at finde på og skulle nærmest improvisere og spille solo inden alt andet. Lige fra første dag kastede han eleverne ud i musikken. Det stod i skærende kontrast til den skole, jeg kom fra. Her sang man en gang i mellem, og det var det.

Du spiller stadigvæk sammen med nogle af dine skolekammerater. Hvad betyder det, at I har spillet sammen så længe?

Det betyder rigtig meget, for vi ved lige præcis, hvor musikken bevæger sig hen. F.eks. har jeg gennem alle årene spillet sammen med Kim Neergaard, og vi kender hinanden så godt, at vi nærmest på forhånd ved, hvad der sker. Det er både som blæsere og percussionister. Jeg har jo nærmest også spillet sammen med Leif, siden jeg begyndte på skolen. Vi kendte hinanden så godt, at vi helt intuitivt ikke behøvede at aftale alt muligt på forhånd. Man får en særlig måde at spille sammen på, når man har spillet sammen i så mange år.

5 sæt den første aften

Du kom meget tidligt ud at optræde. Du spillede med Koen på Trinbrættet

(Vestergade 58) allerede fra 1970. Hvad er historien bag, at I allerede som helt unge skulle ud at optræde?

Vi dannede Koen sådan lidt ud af den blå luft, fordi vi godt kunne lide at spille sammen. Genren var nærmest beat og Cannonball Adderley. Vi spillede coverversioner og havde også selv komponeret en del numre. Vi vidste, at Trinbrættet var der. Vi gik selv ned til ejeren og fik en aftale om at spille. Der var propfyldt, og jeg tror, vi spillede fem sæt den første aften. Vi var ikke mere end 13-14 år dengang, og det var stort. Det endte med, at vi var der mange gange. Senere blev stedet overtaget af musikerne, og så kunne vi få to aftner i træk og kunne lade instrumenterne stå. Dengang var der mange flere spillesteder i Aarhus. Når vi spillede på Trinbrættet, kunne vi i pauserne nogle gange løbe ned på Cabana og høre et sæt med Blue Sun og løbe tilbage og spille videre. Dengang kendte stort set alle musikere i Aarhus hinanden, og vi spillede sammen på kryds og tværs.

Du har spillet i mange sammenhænge. Er der nogle, der har betydet noget særligt for dig?





Erik Westberg på Århus Friskole sammen med bl.a. Ann Dorte Michelsen og Astrid Elbek

Da jeg kom med i Rockforbundet omkring 1979 sammen med Per Møller, Preben Eriksen, Michael Perbøll og Mads Michelsen, var det en hel åbenbaring at komme til at spille med så dygtige musikere. Jeg var vildt glad og taknemmelig for at komme med og lærte en hel masse. Her lærte jeg en hel anden måde at spille på. Bl.a. begyndte jeg at spille funk. Per og jeg har spillet sammen siden med få ophold. Jeg synes selv, jeg har været meget åben for at spille på nye måder, når jeg er kommet i nye orkestre.

Efter 30 år sad musikken der stadigvæk

Splask var også et ikonisk orkester med Leif Falk i front. Hvordan var det?

Det var også super fedt, men det var lidt det samme, som jeg hidtil havde spillet. Det var fedt at spille med Ed Jones, som jeg også havde til musik på Friskolen. Ham har jeg spillet med lige siden. Den plade, vi udgav med Splask, var noget helt andet, end det vi ellers spillede. Leif og Karsten Tuft havde en del numre, de gerne ville indspille, og Splask var med som backinggruppe for de sange. Efterfølgende tog vi nogle af numrene fra pladen med i vores repertoire, men det var to forskellige koncepter. Vi oplevede for nogle år siden, at Nicolai Funch genskabte hele Splask pladen i forbindelse med et afgangprojekt fra Konservatoriet. Her var alle de tidligere Splask medlemmer samlet

igen på scenen sammen med alle de unge musikere. Det var en virkelig fed oplevelse. Jeg har altid lært alt pr. øre, og den proces gør, at musikken er lagret i kroppen, så efter over 30 år sad numrene der stadigvæk.

En del af Århus Friskoles pædagogik er at lære tingene udenad og lytte. Hvad betyder det?

Det betyder alt. Det kommer helt ind i kroppen og er der. I det øjeblik man spiller efter noder eller et stykke papir med aftalerne på, glemmer man meget hurtigt musikken igen. F.eks. da jeg kom med i BliGlad, i blæsergruppen. Her skulle det gå så hurtigt med at lære numrene, at vi var nødt til at

skrive det ned for at kunne spille det til koncerterne. Vi kunne nærmest ikke spille, hvis vi ikke havde papirerne med. Man får ikke lagret musikken på samme måde. Men, hold kæft, det var en god tid med BliGlad.

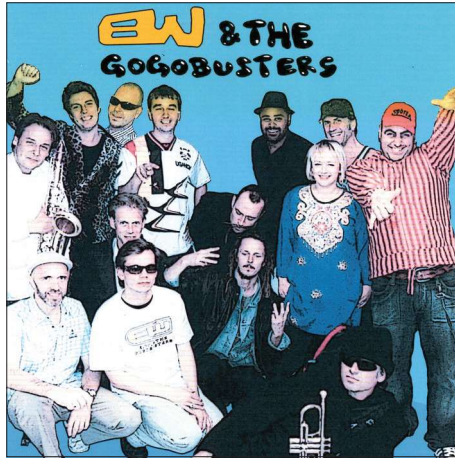
E.W. & The Gogobusters

Et orkester som E.W. & The Gogobusters står vel også som noget specielt for dig?

Vi var nogle stykker, der gerne ville etablere et orkester, og jeg drømte om et stort funkband med mange blæsere. På det tidspunkt havde vi lige opdaget GoGo-stilarten med Chuck Brown, Experience Unlimited (EU) og flere andre og var vilde med den stil-



Kucheza 2004 - Polen - Erik Westberg i blå kedeldragt



art. Når Chuck Brown spillede, hang hele koncerten sammen uden pauser med samme beat som grundlag. Det var fedt. Sådan startede E.W. & The Gogobusters, hvor vi stort set komponerede alle numre selv. Vi udgav to plader "The Basement" i 1997 og "Gogorilla" i 2007. Vi betalte det hele selv, selvom vi havde nogle selskaber til at udgive CD'erne. Vi var rigtig meget ude at spille, men det var jo svært dels at samle 15-16 musikere og dels at få hyren hjem. Men det var stort og rigtig sjovt med en hel speciel energi på scenen.

Du har spillet med Per Møller gennem mange år. Hvordan kom I igang igen efter en lang pause?

Per Møller Band er lidt det samme som Rockforbundet. Vi spillede sammen i 90'erne og holdt en lang pause, hvor Per spillede i et andet band. Men

han ville indspille en plade, og så spurgte han Kristoffer Sjelberg og mig, om vi ville være med. Mads Michelsen var producer på pladen og spillede også trommer på nogle af numrene. Det var her Per Møller Band startede igen. Nu er vi en trio med Per, Mads og mig. Vi spiller stadigvæk, men det er lidt længe siden, for vi er ved at indspille en plade for tiden.

Du har været musikhæder i mange år på Aarhus Friskole. Hvad har det betydet for dig at arbejde med børn og unge samtidig med, at du også har været udøvende professionel musiker?

Jeg har både undervist børn og voksne, og det har først og fremmest været rigtig sjovt. Men for mit gemyt er det fedest med børn, for de gør ikke altid, hvad man siger. Der er tit meget mere initiativ fra børnenes side.

Alle bliver rigtig glade, når musikken kommer til at swinge og lyde fedt. Så det har både været en kæmpe fornøjelse og et stort arbejde. Jeg havde alle klasser fra 5. – 9. og Bigbandet på skolen, så der var meget forberedelse. Jeg syntes, at jeg aldrig rigtig havde fri, for det kørte hele tiden med, hvad vi skulle spille i morgen eller næste uge. Det har jo også været fantastisk for mig, der er så vild med at spille, at have et arbejde med musik. Det er vigtigt, at man selv synes, at den musik, man spiller, er superfed for at kunne give gejsten videre. Man skal være 100% overbevist om, at det lykkes – ellers gør det det ikke.

Kuceza

Sideløbende med at du blev ansat på Aarhus Friskole, var du med til at starte musikklubben Kuceza i 1987. Hvad var grunden til det?

Det var for at prøve at få musikken ud til nogle flere end dem, der gik på Friskolen. Jeg underviste i mange år i Kuceza og var med til at bygge musikklubben op. I Kuceza kom børnene af egen fri vilje, og vi var ikke underlagt noget som helst. Jeg





Erik-Westberg - Koen ca. 1971, Morten Kruse, Ulla og Jan Tvede Eriksen, Morten og Astrid-Elbek.

havde et hold med bl.a. Kasper Brinck (senere trommeslager i BliGlad) og Jeppe Vingum (senere sideman hos bl.a. Nabiha), og det første år spillede vi næsten ikke. Vi spillede fodbold og lavede graffiti. Men lige pludselig var det sjovest at spille. Så det gjorde vi hele tiden. Vi kunne så mange numre, at vi var nødt til at spille forskellige numre til vores musicalforestillinger. På den måde er børnene selv blevet grebet af musikken. Det var ikke noget, jeg dunkede i hovedet på dem. Det var lysten, der drev værket.

Du har været medlem af DMF i mange år. Hvad har det betydet for dig?

Da jeg spillede i Krymmel i 1973, meldte vi os ind i DMF, og jeg har været medlem lige siden. Jeg er af den grundholdning, at man skal være medlem af en fagforening. Det er jo fagforeningens skyld, at man kan få tariffen, når man er på job. Det er ikke fordi, jeg har levet af at være musiker bortset fra nogle få perioder. Ellers



ROCKFORBUNDET er navnet på en århusiansk musikgruppe, som giver koncert på Husset, Vester Allé i Århus, fredag aften 31. oktober. Efter denne optræden skal gruppen i studiet hos Gnags 3., 4. og 5. november for at indspille en plade med egne kompositioner. På billedet ses de unge musikere, og det er fra venstre Preben Eriksen, guitar, Michael Perbøll, keyboard, Erik Westberg, bas, som åbenbart er ved at blive kasseret, Mads Michelsen, trommer, samt Per Møller, guitar og sang.

har jeg kombineret det med undervisning, og lige nu er jeg på Godsbanen som pedel og har Godsbanekoret her. Der har været nogle situationer, hvor jeg har haft brug for hjælp, og da har DMF bare været der. Så det har altid været naturligt for mig at være medlem.

Grundlæggende behov

Hvad kan musikken, som ikke andet kan?

Det er da et stort spørgsmål. Det er for mig et grundlæggende menneskeligt behov at synge, spille og danse. Det ser man også mange steder i verden, hvor musikkulturen står meget stærkere end i Danmark. Det har jeg oplevet på vores rejser bl.a. til Cuba, hvor Eva (min kone) og jeg har meget

nære relationer til rumbagruppen "Los Reyes del Tambor". Det har været en meget vigtig del af min musikforståelse. Eva og jeg er indviet i palo-religionen, og vi er glade og stolte over at være inviteret indenfor, selvom vi ikke på den måde er religiøse. Man kan ikke leve uden musik.

Hvad er din største oplevelse som musiker?

Oplevelserne med Koen står som noget helt fantastisk. Det var det første orkester, og vi var så unge. Vi havde øvet længe og selv arrangeret koncerten. Pludselig stod vi på scenen foran et stort publikum, som klappede af os. Det var en kæmpe tilfredsstillelse, som stadigvæk sidder i kroppen hos mig.

